

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΗ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 760 ²	Τῶν ἁγίων 40 Μαρτύρων Δευτέρα 9 Μαρτίου 2015 (2001)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Θαρραλέα ὁμολογία (Οἱ ἅγιοι 40 Μάρτυρες)

Γιὰ τοὺς ἁγίους 40 Μαρτύρες, ἀγαπητοί μου, ποὺ ἐορτάζουν, θὰ μιλήσουμε σήμε-
ρα. Θὰ προσπαθῶ νὰ προσφέρω **λίγα ἄνθη**
στὴ μνήμη τους.

***

Ποιοὶ ἦταν αὐτοὶ οἱ ἅγιοι; Ἦταν **στρατιωτι-
κοί**. Ἦταν στὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας τους. Ἦταν
ἐπίλεκτο σῶμα τοῦ ῥωμαϊκοῦ στρατεύματος.
Εἶχαν ἀνάστημα, εἶχαν ἐμφάνισι, ἦταν ἐμπει-
ροπόλεμοι. Εἶχαν καὶ **ἀνδρεία**. Εἶχαν ἀκόμη
πειθαρχία, ἀπόλυτη ὑπακοή στοὺς ἀνωτέρους.
Ἦταν ὑποδείγματα στρατιωτικά.

Μία φορὰ ὅμως οἱ 40 Μάρτυρες **ἐπαναστά-
τησαν**. Γιατί ἐπαναστάτησαν; Ἐπαναστάτη-
σαν ἐναντίον τοῦ αὐτοκράτορος Λικινίου, ὁ
ὁποῖος ἐδίωκε ἀπεινῶς τοὺς Χριστιανούς. Ἦ
διαταγή ἔλεγε: Ὅποιος πιαστῆ νὰ μιλήῃ γιὰ
τὸ Χριστό, θὰ συλλαμβάνεται καὶ θὰ ὑφίστα-
ται τιμωρίες μεγάλες, μέχρι καὶ θάνατο.

Οἱ 40 Μάρτυρες δὲν φοβήθηκαν, **δὲν ἔ-
κλεισαν τὸ στόμα**: ὅταν ἀγαπᾶς τὸ Χριστό,
δὲν μπορεῖς νὰ κλείσης τὸ στόμα σου. Τοὺς
συνέλαβαν ἀμέσως καὶ τοὺς ὠδήγησαν μπρο-
στὰ στὸ διοικητὴ τῆς πόλεως, στὸν Ἀγρικό-
λαο. Κι αὐτὸς τοὺς λέει:

–Δὲν ἀκούσατε τὴ διαταγή ποὺ ἀπαγορεύ-
ει νὰ μιᾶνε γιὰ τὸ Χριστό;

–Ἀκούσαμε τὴ διαταγή τοῦ αὐτοκράτορος.
Ἀλλὰ κάποια ἄλλη διαταγή, ἀνώτερη, **διατα-
γὴ τοῦ Χριστοῦ**, μᾶς λέει νὰ ὁμολογοῦμε τὸ
ὄνομά του τὸ ἅγιο παντοῦ.

Ὁ Ἀγρίκόλαος διατάζει νὰ τοὺς ρίξουν στὴ
φυλακή, στρατιωτικὴ φυλακή, μέχρι τὸ πρῶ.

Τὸ πρῶ τοὺς βγάζουν. Τοὺς ῥωτοῦν ἂν ἄλ-
λαξαν γνώμη. Ἦ ἀπάντησι ἦταν ἀρνητικὴ.

–Κρίμα σ' ἐσᾶς, τοὺς λέει ὁ διοικητής.

–Δὲν ἀλλάζουμε γνώμη. Εἶνε ἡ μόνη φορὰ
ποὺ **δὲν ὑπακούουμε** σὲ διαταγή.

–Δὲν ὑπακούετε;

Νευρίασε ὁ διοικητής. Σκεπτόταν, πῶς νὰ
τοὺς βασανίσῃ περισσότερο. Κάποια στιγμή
βλέπει ἔξω. Ὅλα ἦταν παγωμένα. Τὸ βρῆκα,
λέει: ἀπόψε, ποὺ τὸ κρῦο εἶνε δυνατό, ρίξτε
τοὺς **γυμνοὺς στὴν παγωμένη λίμνη**, καὶ θὰ
δοῦμε μετὰ ἂν θὰ ὁμολογοῦν τὸ Χριστό.

Τοὺς ξεγύμνωσαν, ὅπως τοὺς γέννησε ἡ
μᾶνα τους. Παιδιὰ 20 ἕως 27 ἐτῶν. Τοὺς ἔρρι-
ξαν πάνω στὴν παγωμένη λίμνη. Τὸ μαρτύριο
λόγω ψύχους εἶνε φοβερό. Δὲν εἶμαι γιατρός,
γιὰ νὰ σᾶς περιγράψω πῶς ἐπέρχεται ὁ **θά-
νατος ἀπὸ τὸ ψῦχος**. Ὅπως τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλ-
λάδος ἐπάνω στὰ ψηλὰ βουνὰ ὑπέστησαν
κρουοπαγήματα, ἔτσι καὶ οἱ 40 Μάρτυρες.

Δὲν φοβήθηκαν, δὲν δείλιασαν· χαρὰ εἶχαν.
Ναί—ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι—, γλέντι εἶ-
χαν. Καὶ ἔλεγαν ὁ ἓνας στὸν ἄλλο· **Κουράγιο**,
ἀδέρφια! Μιὰ φορὰ περνᾶμε ἀπ' τὴ ζωὴ. Με-
τὰ ἀπὸ λίγο ὅλα τελειώνουν καὶ θὰ βρισκώ-
μαστε κοντὰ στὸ Θεό. Ἦ νύχτα αὐτὴ εἶνε ἰ-
στορικὴ γιὰ μᾶς. Κουράγιο, ἀδέρφια! «*Δριμὺς
ὁ χειμῶν* (=σκληρὸ τὸ κρῦο), *ἀλλὰ γλυκὺς ὁ
παράδεισος*». Ἦτσι ἔλεγαν καὶ ἔκαναν τὴν
προσευχὴ τους: Χριστέ, δός μας δύναμι. Σα-
ράντα μπήκαμε στὴ λίμνη, σارانτα νὰ βγοῦ-
με· οὔτε ἓνας νὰ μὴ γίνῃ προδότης!

Τότε ἐκεῖ στὴν παγωμένη λίμνη συνέβη-
σαν **τρία θαύματα**, τὸ ἓνα μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ
ἄλλο.

● Τὸ πρῶτο. Ἦνας **φύλακας**, ποὺ τοὺς φρου-
ροῦσε, ἀκούει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ὀλόγλυκα τρα-
γούδια. Ἐμεινε ἐκστατικὸς βλέποντας τίς οὐ-
ράνιες δυνάμεις, ποὺ κρατοῦσαν στέφανα καὶ
πλησίαζαν τοὺς μάρτυρες. Ἀλλὰ σ' ἓνα μάρ-
τυρα ὁ ἄγγελος δὲν ἔβαλε στεφάνι. Τί συνέ-
βη; Αὐτὸς δείλιασε, κάμφθηκε. Ἀποφάσισε νὰ
βγῆ ἀπὸ τὴν παγωμένη λίμνη καὶ νὰ πάῃ κοντὰ
στὴ φωτιά, γιὰ νὰ ζεσταθῆ. Ὅταν ὁ δήμιος εἶ-
δε τὸ στεφάνι νὰ αἰωρῆται καὶ ὁ μάρτυρας νὰ

λιποτακτῆ, ἄφησε τοὺς ἄλλους συστρατιῶτες του στοὺς φυλάκιο, ξεντύθηκε, κ' ἔπεσε μέσα στη λίμνη τὴν παγωμένη λέγοντας: **Κ' ἐγὼ εἶμαι Χριστιανός!**

● Τὸ δεύτερο θαῦμα. Τὸ πρῶτὸ πλέον εἶχαν ξεψυχήσει ὅλοι. Κρυστάλλιασαν τὰ κορμάκια τους. Ἔνας μόνο ἀνέπνεε ἀκόμα. Κ' ἐκείνη τὴν ὥρα μιὰ γυναίκα τρέχει κοντά του. Ἦταν ἡ **μάννα** του. Τὰ κάρρα εἶχαν ἔρθει καὶ τοὺς ἔβαζαν ἐπάνω σὰν σφαχτά, γιὰ νὰ τοὺς πᾶνε νὰ τοὺς κάψουν. Ἡ μάννα τὸν πῆρε στὴν ἀγκαλιά της καὶ εἶπε: Παιδί μου, **μὴ χωρίσης ἀπὸ τοὺς συστρατιῶτες σου**: μὴ λείψης κ' ἐσὺ ἀπὸ τοὺς συντρόφους σου. Τὸν σήκωσε στὰ χέρια καὶ τὸν πῆγε – ποῦ; ἐπάνω στοὺς κάρρο! Ὡ μάννα ποῦ εἶχες τέτοιο ἠρωισμό!

● Τοὺς ἔκαψαν ὅλους. Καὶ γιὰ νὰ μὴ μείνουν ὑπολείμματα καὶ τὰ πάρουν οἱ Χριστιανοί, ἔριξαν **τὰ λείψανά τους** στοὺς ποτάμι. Τότε ἔγινε καὶ τρίτο θαῦμα. Οἱ Χριστιανοὶ εἶδαν **φῶς**. Ἄστραψε τὸ ποτάμι, σὰν νὰ ἔπεσαν διαμάντια καὶ σάπφειροι ἐπάνω στὰ νερά. Ἐπέπλεαν τὰ ἀποκαΐδια τῶν μαρτύρων! Οἱ Χριστιανοὶ μάζεψαν τὰ ἅγια λείψανα, ποῦ εἶνε τιμιώτερα χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου.

Ἔτσι καὶ οἱ 40 Μάρτυρες μποροῦσαν νὰ ποῦν μαζί με τὸν ἅγιο Κοσμᾶ τὸν Αἰτωλό: **«Διήλθομεν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀναψυχὴν»** (Ψαλμ. 65,12).

Δὲν σᾶς εἶπα, ποιά ἦταν ἡ πατρίδα τῶν 40 Μαρτύρων. Εἶνε ἡ **Μικρὰ Ἀσία**. Ἡ πατρίδα τους ὑπάρχει μέχρι σήμερα, ἀλλὰ δὲν ἔχει ἐπάνω στὴν ἐκκλησίαις της σταυρό... Ὑπάρχει ἀκόμα ἡ λίμνη τῆς Σεβαστείας. Κάτοικοι τῆς Σεβαστείας ἦταν οἱ 40 Μάρτυρες.

* * *

Συγκρίνετε τώρα, ἀγαπητοί μου, τὴ ζωὴ τῶν 40 Μαρτύρων με τὴ δική μας ζωὴ, ἰδίως στὴν **ὁμολογία τῆς πίστεως**. Τί θὰ πῆ ὁμολογία πίστεως; Σήμερα δὲν στοιχίζει τίποτα ὁ χριστιανισμός. Δὲν σημειώνουν τὸ ὄνομά σου οὔτε σὲ ἀπολύουν ἀπὸ τὴ θέσι σου γιὰτὶ ἐκκλησιάζεσαι. Εἶστε ἐλεύθεροι νὰ πᾶτε στὴν ἐκκλησία. Γιὰ φανταστήτε νὰ βγῆ μιὰ διαταγὴ ποῦ νὰ λέη: Ὅποιος πάη στὴν ἐκκλησία θὰ συλλαμβάνεται... Ἀλλὰ ἔρχονται οἱ ἡμέρες αὐτές. Θὰ παύσῃ ὁ εὐκόλος χριστιανισμός, καὶ θὰ ῥθῆ ὁ χριστιανισμός τοῦ αἵματος. Διάλειμμα εἶνε αὐτό. Μὴ γλεντοκοπάτε, μὴ διασκεδάσετε. **Νὰ προετοιμάζεστε.**

Τοὺς 40 Μάρτυρες τοὺς ἔβαλαν στὴ γραμμὴ καὶ τοὺς ρωτοῦσαν: Τί εἶστε; Ἀπαντοῦσαν με δύο λέξεις: **«Εἶμαι Χριστιανός»**. Αὐτὸ ἀκούστηκε σαράντα φορές: σαράντα κανονιὲς ἐ-

ναντίον τοῦ διαβόλου. Καὶ τίς δυὸ αὐτὲς λέξεις τίς πλήρωσαν με τὸ κεφάλι τους.

Τώρα ποῦ εἶνε ἡ ὁμολογία τῆς πίστεώς μας; Μᾶς ἔχει βάλει ὁ διάβολος λουκέττο στοὺς στόμα καὶ δὲν ὁμολογοῦμε τὸ Χριστό. Γι' αὐτὸ λέει ὁ Μέγας Βασίλειος: «Ὡ μακάριες γλώσσες! Μόνο γι' αὐτὲς τίς δύο λέξεις, «Εἶμαι Χριστιανός», πήγατε στὸν παράδεισο».

Τὴν ὥρα ποῦ οἱ μάρτυρες εἶπαν «Εἶμαι Χριστιανός», ἔγιναν **τέσσερα** πράγματα.

● Τὸ πρῶτο: ἐπάνω στὰ οὐράνια, κάθε φορὰ ποῦ ἀκουγόταν τὸ «Εἶμαι Χριστιανός», **ἡ μουσικὴ τῶν ἀγγέλων** ἔπαιζε θριαμβευτικὰ τὸ ἐμβατήριον. Δόξα σ' ἐσένα, Χριστέ, ποῦ γεννᾷς τέτοια παιδιὰ ἠρωικά!

● Τὸ δεύτερο: ἔσκουζε, γιὰ νὰ μιλήσω πιὸ ἀπλᾶ, **ἔσκουζε ὁ διάβολος**. Ἦθελε νὰ τοὺς πιάσῃ στοὺς δίκτυ τοῦ φόβου, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε.

● Τὸ τρίτο: ἓνας ἄγγελος ἔγραφε τὰ ὀνόματά τους **στο βιβλίον τῶν ὁμολογητῶν** τῆς πίστεως, ποῦ ἀπ' ἔξω γράφει: **«Πᾶς ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καὶ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς»** (Ματθ. 10,32).

● Καὶ τὸ τελευταῖο: μόλις ἀντήχησε ἡ φωνὴ «Εἶμαι Χριστιανός», **καθάρισε ὁ ἀέρας**. Τί θὰ πῆ αὐτό; Ὅτι με τὰ πόδια μας βρωμίζουμε τὴ γῆ, με τὰ χέρια μας κάνουμε τὰ αἴσχη, κ.τ.λ.: ὅταν λοιπὸν ἡ γλῶσσα πῆ «Εἶμαι Χριστιανός», με τὴν ὁμολογία γίνεται **κάθαρσις**.

Ὅλοι πρέπει νὰ ὑποστοῦμε τὴν κάθαρσι. Ὅλοι πρέπει νὰ περάσουμε ἀπὸ τὸν **Ἰορδάνη τῆς μετανοίας**.

Στοὺς ἔσχατους καιροὺς λίγοι δυστυχῶς θὰ μετανοοῦν. Θὰ γίνῃ **σπάνιο πρᾶγμα τότε ὁ πιστός**. Πιὸ εὐκόλο πρᾶγμα θὰ εἶνε νὰ βρῆς διαμάντια παρὰ νὰ βρῆς πιστὸ Χριστιανό. Naί, τὸ εἶπε ὁ Χριστὸς γιὰ τὴ δευτέρα παρουσία του: «Ἄν ἔρθω», λέει, «ἄλλη μιὰ φορὰ, θὰ βρῶ ἄραγε τὴν πίστι ἐπὶ τῆς γῆς;» (βλ. Λουκ. 18,8).

Πότε θὰ ἔρθῃ ὁ Χριστός; Δὲν ξέρουμε πότε. Ξαφνικὰ σάλπιγγα οὐράνια θὰ σείσῃ τὰ πάντα. **Θὰ λάμψῃ ὁ τίμιος σταυρός**. Θὰ παρουσιασθῆ ὁ Ἐσταυρωμένος γιὰ νὰ δικάσῃ τὴ γῆ. Νὰ δικάσῃ τοὺς βασιλεῖς, τοὺς δικαστὰς, τοὺς γιατροὺς, τοὺς ἱερεῖς, τοὺς ἐπισκόπους, τοὺς πάντας. Θὰ ἔρθῃ ὁ Κύριος ὄχι πλέον ὡς νήπιον, ὄχι ὡς ἔσταυρωμένος. Καὶ τότε ἐνώπιόν του **«πᾶν γόνυ κάμψῃ»** (Φιλίπ. 2,10). Κάθε γόνατο θὰ γονατίσῃ, καὶ κάθε καρδιὰ θὰ κλάψῃ, καὶ κάθε γλῶσσα θὰ ψάλλῃ καὶ θὰ πῆ: **«Εἶς ἄγιος, εἶς» «Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς εἶς δόξαν Θεοῦ πατρὸς»** (ἔ.ἀ. 2,11): ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος